

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Warszawa, 19-06-2020 r.

Adam Bodnar

VII.511.8.2020.PF/CW

Pan
Bogdan Święczkowski
Prokurator Krajowy
Prokuratura Krajowa
ePUAP

Szanowny Panie Prokuratorze,

w nawiązaniu do pisma przesłanego w dniu 26 marca 2020 r. w odpowiedzi na wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 12 lutego 2020 r. **w sprawie dotyczącej odwołania Pana Prokuratora Artura Barcelli ze stanowiska Prokuratora Rejonowego Prokuratury Rejonowej w Zgorzelcu**, działając w oparciu o art. 14 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2020 r. poz. 627), stwierdziwszy w ramach przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego naruszenie wolności i praw człowieka i obywatela, pragnę zwrócić się do Pana Prokuratora z następującymi uwagami.

1. Wprowadzenie

W treści odpowiedzi z dnia 26 marca 2020 r. przedstawiono stanowisko, wedle którego przyjęty przez ustawodawcę ustrój prokuratury, opierający się na jednolitej i zhierarchizowanej strukturze organizacyjnej, zakłada swobodę decyzyjną Prokuratora Generalnego i innych upoważnionych ustawowo podmiotów w zakresie powoływania prokuratorów do pełnienia funkcji i odwoływania z nich. Decyzje w tym przedmiocie mają, wedle tego stanowiska, stanowić jeden z instrumentów kierowania działalnością prokuratury, z których korzystanie ma mieć charakter w pełni dyskrecjonalny. Powołując się na treść

art. 15 § 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - *Prawo o prokuraturze* (Dz. U. z 2019 r. poz. 740 ze zm.) uznano przy tym, że obowiązujące przepisy prawa uprawniają Prokuratora Generalnego do wydania władczego, jednostronnego aktu stosowania prawa, właściwego dla stosunków służbowych i nie przewidują dla prokuratora odwołanego ze stanowiska prawa do środka odwoławczego od takiej decyzji. Zgodnie z przedstawionym stanowiskiem czynność odwołania nie podlega ani formalnej, ani merytorycznej ocenie i kontroli sądowej.

Przedstawione wyżej stanowisko i wyrażony w nim pogląd na wykładnię przepisów ustawy *Prawo o prokuraturze* nie mogą zostać uznane za właściwe i zgodne z obowiązującym prawem, w szczególności z przepisami Konstytucji RP oraz Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z 4 listopada 1950 r. Działania organów władzy publicznej oparte o takie stanowisko należy przy tym zakwalifikować jako poważne naruszenie praw człowieka.

2. Gwarancje przysługujące prokuratorowi odwoływanemu ze stanowiska

Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie jeszcze raz podkreślić, że zgodnie z obowiązującym prawem decyzja o odwołaniu prokuratora ze stanowiska służbowego nie może być w pełni dowolna i arbitralna. Powinna ona przy tym podlegać nie tylko kontroli co do jej zgodności z prawem pod względem formalnym, ale także merytorycznej ocenie sądu co do zgodności z prawami podstawowymi, zagwarantowanymi w wiążącym Polskę prawie międzynarodowym oraz w Konstytucji RP. Odpowiednie i zgodne z prawem uzasadnienie tego rodzaju decyzji jest niezbędne dla oddalenia podejrzeń o skorzystaniu z uprawnienia do odwołania w sposób wykraczający poza względy związane z potrzebami kadrowymi i organizacją pracy prokuratury, a w szczególności w taki sposób, który podważa podstawowe zasady ustroju RP, w tym zasadę praworządności.

Należy wyraźnie podkreślić, że taka wykładnia przepisów ustawy *Prawo o prokuraturze* nie stanowi jedynie opinii Rzecznika Praw Obywatelskich, ale wynika z jasno sformułowanych zobowiązań prawnych, których źródłem są art. 45 ust 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP oraz art. 6 ust. 1 i art. 13 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, mającej zgodnie z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP pierwszeństwo przed ustawami, w tym także ustawą *Prawo o prokuraturze*.

3. Proceduralne standardy ochrony prokuratorów w orzecznictwie ETPC

Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie zwrócić również uwagę Pana Prokuratora na najnowsze orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej jako: Trybunał) dotyczące kwestii prawnych pojawiających się w niniejszej sprawie, w szczególności na wydany w dniu 5 maja 2020 r. wyrok w sprawie *Kövesi przeciwko Rumunii* (nr skargi 3594/19).

Trybunał orzekał w tej sprawie o prawach odwołanej ze stanowiska prokurator generalnej Narodowej Dyrekcji Antykorupcyjnej (*Directia Națională Anticorupție*) Rumunii, w związku z jej wypowiedziami publicznymi o reformach prawa dotyczących organizacji wymiaru sprawiedliwości, które spotkały się z krytyczną reakcją Ministra Sprawiedliwości Rumunii, oraz w związku ze śledztwem dotyczącym prawidłowości przebiegu procesu legislacyjnego w przedmiocie tych reform. W lutym 2018 r. Minister Sprawiedliwości Rumunii wniósł o odwołanie skarżącej ze stanowiska. Tło postępowania stanowił wyrok sądu konstytucyjnego Rumunii, w którym orzeczono, że zgodnie z prawem rumuńskim żaden organ nie jest upoważniony do oceny motywów przedstawionych przez Ministra Sprawiedliwości w jego decyzji, a sądy administracyjne mogą badać co prawda zgodność z prawem decyzji administracyjnej wydanej w sprawie pod względem formalnym, ale nie jej merytorycznej zasadności.

W powołanym wyżej wyroku Europejski Trybunał Praw Człowieka przypomniał (pkt 109), że co do zasady **spory między funkcjonariuszami służby cywilnej a państwem są objęte zakresem stosowania art. 6 ust. 1 Konwencji**, chyba że spełnione łącznie zostałyby dwa warunki, wskazane w wyroku w sprawie *Vilho Eskelinen i inni*. Przesłanką dopuszczalności wyłączenia prawa dostępu do sądu z art. 6 ust. 1 Konwencji może być więc to, że (1) przepisy krajowe wyraźnie wyłączają prawo do sądu dla określonej kategorii funkcjonariuszy; (2) a wyłączenie to jest uzasadnione obiektywnymi względami interesu państwa (zob. wyrok z dnia 19 kwietnia 2007 r. w sprawie *Vilho Eskelinen i inni p. Finlandii*, nr skargi 63235/00, pkt 62).

Należy przy tym zauważyć, że polskie przepisy ustawy *Prawo o prokuraturze* nie wyłączają prawa do sądu w odniesieniu do decyzji o odwołaniu prokuratora ze stanowiska. Wręcz przeciwnie, z art. 101 § 1 *Prawa o prokuraturze* wynika, że w sprawach

o roszczenia ze stosunku służbowego prokuratorowi przysługuje droga postępowania przed sądem właściwym dla spraw pracowniczych. Stąd też, na co wskazał Sąd Najwyższy w uchwale siedmiu sędziów z dnia 18 czerwca 2019 r. (sygn. akt III CZP 101/18, OSNC z 2019 r., nr 11, poz. 106), opierając się w tym zakresie na utrwalonym orzecznictwie sądowym przywołanym w uzasadnieniu tej uchwały, w sprawach prokuratora o roszczenia wynikające ze stosunku pracy właściwa jest droga sądowa przed sądem powszechnym – sądem pracy. W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy stwierdził też, że „prokurator jest pracownikiem rozumieniu art. 2 k. p., zatrudnionym na podstawie mianowania (*verbum legis*: powołania, określanego niekiedy jako quasi-mianowanie). Jego obowiązki pracownicze zostały ustalone przez państwo w drodze ustawy, jednostronnie, imperatywnie, zatem strony – pracodawca ani pracownik – nie mogą kształtować wzajemnych stosunków według własnego uznania.” Wyklucza to zaś wszelką arbitralność w relacjach prokurator - pracodawca. Jak podkreślił wyraźnie Europejski Trybunał Praw Człowieka, **brak sądowej kontroli decyzji o odwołaniu prokuratora nie mógłby leżeć w interesie państwa, jako że jedynie nadzór ze strony niezależnego organu sądowego może chronić osoby sprawujące funkcje publiczne w ramach wymiaru sprawiedliwości przed arbitralnością działań władzy wykonawczej** (pkt 124 wyroku *Kövesi*).

Zgodnie z treścią wyroku *Kövesi* każdy poważny i rzeczywisty spór dotyczący zgodności z prawem ingerencji w prawa o „charakterze cywilnym” w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC, daje jednostce prawo do „rozpatrzenia tej kwestii w prawie krajowym przez sąd”. Prawo do sądu wynikające z art. 6 ust. 1 EKPC przysługuje nawet w odniesieniu do decyzji podejmowanej w ramach swobodnego uznania (decyzji dyskrecjonalnej), jeśli ingeruje ona w prawa osoby skarżącej (pkt 107–108 wyroku). Jak podkreślił przy tym Trybunał, **w ramach działania instytucji Rady Europy i Unii Europejskiej przywiązuje się również coraz większą wagę do zasad sprawiedliwości proceduralnej przy odwoływaniu lub zwalnianiu prokuratorów, w tym do zapewnienia możliwości kontrolnej interwencji w działania z tym związane ze strony organu niezależnego od władzy wykonawczej i ustawodawczej**. Ponadto, zgodnie z zaleceniem Komitetu Ministrów Rady Europy, Państwa-strony Konwencji powinny przyjąć odpowiednie środki „w celu zapewnienia, że postępowania dyscyplinarne wobec prokuratorów są podporządkowane prawu i gwarantują prokuratorom prawo do sprawiedliwej i obiektywnej oceny i decyzji, która może

być poddana kontroli opartej na zasadzie niezależności i bezstronności, oraz że prokuratorzy dysponują prawem skargi na taką decyzję, w tym w odpowiednich przypadkach prawo do odwołania przed sądem, jeśli ich status prawny uległ w wyniku takiej decyzji zmianie”¹.

Trybunał potwierdził, że prawo do sądu w rozumieniu art. 6 ust. 1 EKPC oznacza, że krajowemu organowi sądowemu musi przysługiwać „pełna właściwość” i może on badać wszystkie kwestie faktyczne i prawne istotne dla sprawy (pkt 147 wyroku). W sprawie *Kövesi p. Rumunii*, skarga do sądu administracyjnego mogła doprowadzić co najwyżej do oceny, czy formalne wymogi związane z przyjęciem dekretu o odwołaniu były zachowane, podczas gdy skarga wnioskodawczynie wymagała merytorycznego zbadania zgodności dekretu z prawem co do jego istoty. Trybunał uznał w związku z tym, że skarżąca nie dysponowała w ramach prawa krajowego środkiem odwoławczym umożliwiającym jej skuteczne zaskarżenie w sądzie tego, co rzeczywiście zamierzała podważyć, a mianowicie powodów usunięcia jej ze stanowiska prokuratora generalnego (pkt 153-156 wyroku *Kövesi*)².

To bardzo istotna kwestia w niniejszej sprawie, bowiem zgodnie z powołanym orzeczeniem *Kövesi* wszelkie krajowe **przepisy uniemożliwiające merytoryczne rozpoznanie zasadności decyzji o odwołaniu prokuratora z jego stanowiska uznać należy za niezgodne z prawem do rzetelnego procesu sądowego**, o którym mowa art. 6 ust. 1 Konwencji. Stanowisko wyrażone przez Pana Prokuratora w piśmie z dnia 26 marca 2020 r. stoi zatem w jawnej sprzeczności z treścią prawa do sądu, a **podjęcie decyzji o odwołaniu prokuratora ze stanowiska bez podania odpowiedniego i zgodnego z prawem uzasadnienia stanowi poważne naruszenie praw jednostki**. Jednocześnie, z racji swojego charakteru, stanowi także zagrożenie o charakterze systemowym dla realizacji zasady demokratycznego państwa prawa (art. 2 Konstytucji RP).

Warto zaznaczyć, że przywołane powyżej orzeczenie w sprawie *Kövesi p. Rumunii* wybrane zostało jako odniesienie przedstawionej analizy ze względu na jego aktualność. Nie jest to jednak pierwszy wyrok Trybunału dotyczący kwestii odwoływania prokuratorów z ich stanowiska. Wpisuje się on w szerszą linię orzeczniczą, w przedmiocie art. 6 ust. 1

---

¹ Zalecenie Rec(2000)19 Komitetu Ministrów Rady Europy z dnia 6.10.2000 r. dotyczące roli prokuratury w wymiarze sprawiedliwości w sprawach karnych, https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?ObjectId=09000016804be55a, dostęp: 15.06.2020 r.

² Zob. też wyrok ETPC z 26.11. 2019 r., *Lupeni Greek Catholic Parish i in. przeciw Rumunii*, nr skargi 76943/11, pkt. 86.

Konwencji, wyrażoną w cytowanych w uzasadnieniu wyroku wcześniejszych orzeczeniach, w tym w wyrokach Wielkiej Izby Trybunału.

4. Znaczenie dla Polski wyroków ETPC wydanych w sprawach innych państw

Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie przy tym podkreślić, że pomimo tego, że zgodnie z art. 46 ust. 1 Konwencji wyroki Europejskiego Trybunału Praw Człowieka obowiązują wprost państwa, które były stronami postępowania, z systemowego punktu widzenia należy uznać, że wyroki te wywierają skutek *res interpretata*, tj. wpływają na sposób interpretowania zobowiązań wynikających z Konwencji oraz wyznaczają standard ochrony praw w niej określonych³. Zgodnie bowiem z zaleceniem Komitetu Ministrów Rady Europy „państwa członkowskie powinny podjąć dalsze wysiłki w celu zagwarantowania pełnej realizacji Konwencji, w szczególności poprzez stałe dostosowanie standardów krajowych do standardów Konwencji, w świetle orzecznictwa Trybunału”⁴. Podobne wymogi wynikają z Deklaracji z Interlaken z 19 lutego 2010 r., w której wezwano strony Konwencji do „uwzględniania rozwijającego się orzecznictwa Trybunału, również w celu wyciągnięcia wniosków z wyroku stwierdzającego naruszenie Konwencji przez inne Państwo, w przypadku gdy ten sam zasadniczy problem istnieje w ich własnym systemie prawnym”⁵.

Podstawy prawnej do wykonywania wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka również przez państwa niebędące stroną postępowania, w którym wyrok zostały wydany, należy poszukiwać w art. 1 Konwencji, z którego wynika obowiązek zapewnienia praw i wolności określonych w Konwencji. Obowiązek ten nie sprowadza się jedynie do reagowania na stwierdzone naruszenia Konwencji. Zasada subsydiarności obowiązująca w ramach Konwencji nakazuje, aby w jak największym stopniu przestrzegać wynikające z niej prawa na poziomie krajowym, tak aby państwo nie dawało podstaw do kierowania przeciw niemu skarg do Trybunału. Tego wymaga także zasada wykonywania umowy międzynarodowej w dobrej wierze, mająca charakter powszechnego zwyczaju

---

³ Por. w literaturze A. Bodnar, *Wykonywanie orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Polsce. Wymiar instytucjonalny*, Warszawa 2018, s. 141.

⁴ Zalecenie Rec(2004)5 Komitetu Ministrów Rady Europy z 12.05.2004 r. w sprawie kontroli zgodności projektów aktów prawnych oraz istniejącego prawa i praktyki administracyjnej ze standardami wyrażonymi w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, [https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?Reference=Rec\(2004\)5](https://search.coe.int/cm/Pages/result_details.aspx?Reference=Rec(2004)5), dostęp: 12.05.2020 r.

⁵ Deklaracja z Interlaken z 19.02.2010 r., Konferencja wysokiego szczebla w sprawie przyszłości Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, pkt B.4.c., https://www.echr.coe.int/Documents/2010_Interlaken_FinalDeclaration_ENG.pdf, dostęp: 12.05.2020 r.

międzynarodowego, a proklamowana również w art. 26 Konwencji wiedeńskiej z 1969 r. o prawie traktatów (Dz. U. z 1990 r. Nr 74 poz. 439). Ponadto państwo-strona Konwencji musi brać pod uwagę fakt, że zgodnie z art. 32 Konwencji to Europejski Trybunał Praw Człowieka jest jedynym organem upoważnionym do interpretacji Konwencji i jej Protokołów dodatkowych⁶.

Warto podkreślić, że **konieczność zapewnienia zgodności tworzonego prawa i aktów jego stosowania ze standardami ochrony praw człowieka wyznaczanymi przez Europejski Trybunał Praw Człowieka wynika także ze standardów konstytucyjnych**, co potwierdził wielokrotnie w swoim orzecznictwie polski Trybunał Konstytucyjny. Między innymi w wyroku TK z dnia 19 lipca 2011 r. stwierdzono, że „państwa trzecie, które są stroną EKPC powinny dążyć do ukształtowania systemu ochrony praw człowieka w taki sposób, aby w jak najpełniejszym zakresie uwzględniać standardy wypracowane w orzecznictwie ETPC”⁷.

Państwa-strony Konwencji powierzyły Europejskiemu Trybunałowi Praw Człowieka konkretyzację standardów konwencyjnych, tworząc go w celu zapewnienia przestrzegania zobowiązań wynikających z niej (art. 19 EKPC). W konsekwencji, oraz w świetle art. 1 i art. 32 ust. 1 EKPC, każde takie państwo przyjęło na siebie generalne zobowiązanie implementacji orzecznictwa Trybunału i zasad prawnych w nim ustalanych⁸.

Biorąc pod uwagę powyższe, Rzecznik Praw Obywatelskich postanowił zwrócić się do Pana Prokuratora, aby poinformować o stwierdzonym naruszeniu konstytucyjnych, a jednocześnie konwencyjnych praw Pana Prokuratora A. Barcelli w sprawie dotyczącej odwołania go ze stanowiska.

5. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie także przypomnieć, że zasada skutecznej ochrony prawnej stanowi część *acquis communautaire* i jedną z najważniejszych zasad porządku prawa europejskiego, która jest niezbędna dla zachowania skuteczności (*effet utile*) prawa Unii. Zasada ta została skodyfikowana m.in. w art. 19 Traktat o Unii Europejskiej

---

⁶ Zob. A. Bodnar, *op. cit.*, s. 142–143.

⁷ Wyrok TK z 19.07.2011, sygn. akt K 11/10, pkt 3.3.3.

⁸ L. Garlicki, *Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Komentarz*, tom II, Warszawa 2011, s. 353.

(Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/30 ze zm.; dalej jako: TUE), zgodnie z którym „Państwa Członkowskie ustanawiają środki zaskarżenia niezbędne do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej w dziedzinach objętych prawem Unii”. Do dziedzin tych należy sprawowanie wymiaru sprawiedliwości w ramach regulacji z zakresu III filara Unii Europejskiej. Pragnę ponadto zwrócić przy tym zatem uwagę Pana Prokuratora na orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, w tym orzeczenie w sprawach połączonych C-508/18 OG (Prokuratura w Lubece) i C-82/19 PPU PI (Prokuratura w Zwickau), oraz wyrok w sprawie C-509/18 PF (Prokurator generalny Litwy). Zgodnie z tymi orzeczeniami standard niezależności od władzy wykonawczej, także w ramach organizacyjnej podległości organom tej władzy właściwym ds. wymiaru sprawiedliwości, może się stosować także do prokuratorów w ramach wykonywania przez nich kompetencji wchodzących w zakres stosowania prawa Unii.

W związku z powyższym przepisy krajowe w odpowiednich przypadkach powinny gwarantować nie tylko prawo do kontroli decyzji o odwołaniu prokuratora ze stanowiska w przypadku podejrzenia naruszenia zasady praworządności, ale także, w szerszym zakresie, gwarantować prokuratorom możliwość swobodnego i niezależnego działania w oparciu o przepisy prawa w związku z treścią art. 2 TUE. Pragnę przy tym zaznaczyć, że sporną kwestią, która doprowadziła do odwołania Pana Prokuratora Barcelli, było właśnie stosowanie prawa Unii w związku z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C-585/18, C-624/18, C-625/18. Zdaniem Rzecznika Praw Obywatelskich, nawet jeśli sam prokurator nie wykonywał w tej sprawie kompetencji przewidzianej przepisami prawa Unii, to działanie, do którego został zobligowany, było wymierzone przeciwko zasadzie zapewnienia skuteczności prawa unijnego mającego zastosowanie w sprawie poprzez próbę zablokowania możliwości kierowania pytań prawnych do Sądu Najwyższego w przedmiocie rozumienia zasad wyrażonych w treści przywołanego orzeczenia TSUE.

6. Przepisy prawa polskiego (ustawa *Prawo o prokuraturze*)

W ramach niniejszego wystąpienia Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie także jeszcze raz zaznaczyć, że stanowisko, zgodnie z którym odwołanie prokuratora ze stanowiska nie podlega kontroli sądowej, jest bezpodstawne także na gruncie wyraźnych przepisów prawa

polskiego o randze ustawy. Zgodnie bowiem z powołanym już powyżej art. 101 § 1 ustawy *Prawa o prokuraturze* w sprawach o roszczenia ze stosunku służbowego prokuratorowi przysługuje droga postępowania przed sądem właściwym w sprawach pracowniczych. Z kolei w pojęciu roszczeń ze stosunku pracy prokuratora mieszczą się także roszczenia związane z odwołaniem ze stanowiska (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1996 r., sygn. akt I PRN 106/95 oraz postanowienie SN z dnia 14 lipca 2016 r. sygn. akt III PO 3/16). Zgodnie z tym orzecnictwem dopuszczalne jest odwołanie do sądu pracy prokuratorów, w przypadku przeniesienia ich na niższe stanowisko.

Na podstawie przywołanego powyżej przepisu oraz orzecnictwa kształtującego się na jego gruncie czynność odwołania prokuratora z jego stanowiska może być więc poddana kontroli sądowej przed sądem pracy. W związku ze stwierdzonym w niniejszej sprawie naruszeniem konstytucyjnych praw i wolności Rzecznik Praw Obywatelskich pragnie przypomnieć, że – biorąc pod uwagę powyższe wnioski – taka praktyka korzystania z uprawnienia do odwołania prokuratora z jego stanowiska jest nie tylko niezgodna z prawem, ale może także generować odpowiedzialność majątkową Skarbu Państwa na podstawie roszczeń dochodzonych na drodze prawa pracy.

7. Uwagi końcowe

Panie Prokuratorze, przedstawiłem Panu szczegółową analizę wiążących Polskę standardów ochrony praw człowieka na gruncie aktualnego orzecnictwa ETPC. Ich zastosowanie w sprawie prok. Artura Barcelli nie pozostawia wątpliwości, że prawo zostało naruszone. Prokuratura jest częścią wymiaru sprawiedliwości, obok sądownictwa. Niezależność prokuratury oraz niezależność indywidualnych prokuratorów, jest ważnym elementem zachowania niezależności systemu wymiaru sprawiedliwości. Odwołanie prok. A. Barcelli ze stanowiska Prokuratora Rejonowego, w związku z podjęciem przez niego działań na rzecz ochrony niezależności wymiaru sprawiedliwości i niezawisłości sędziowskiej, wprost tą niezależność niweczy. **Decyzja o odwołaniu go ze stanowiska ma niewątpliwie wywołać „efekt mrozący”, zniechęcić innych prokuratorów, a pośrednio i sędziów do stawania w jej obronie.** Również z tego powodu należy ocenić ją bardzo krytycznie.

Jak wskazano powyżej, **decyzja o odwołaniu powinna zostać odpowiednio, w sposób obiektywny i zgodny z prawem uzasadniona, tak aby umożliwić jej następczą kontrolę sądową i skuteczną realizacją prawa, o którym mowa w art. 6 ust. 1 Konwencji oraz art. 45 ust. 1 i art. 77 ust. 2 Konstytucji RP.**

W związku z tym Rzecznik Praw Obywatelskich zwraca się do Pana Prokuratora o podjęcie niezbędnych działań w celu naprawienia powstałego naruszenia oraz respektowanie wskazanego w niniejszym wystąpieniu standardu w innych sprawach tego rodzaju w przyszłości.

Proszę uprzejmie o zajęcie stanowiska w odpowiedzi na niniejsze wystąpienie, odnosząc się do przedstawionej wyżej analizy zobowiązań wynikających z Konstytucji RP oraz Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Z wyrazami szacunku

Adam Bodnar

Rzecznik Praw Obywatelskich

/-podpisano elektronicznie/